

ningen maa drages, og ikke paa den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Vagn Bro vilde drage den.

Naar man endvidere her fra det ærede Medlem Hr. Pürschels og det ærede Medlem Hr. Vagn Bro's Side som et Forsvar for Udvidelsen af Underretternes Kompetence ogsaa har villet henvise til, at man tilsigtede en Aflastning af Landsretterne, maa man heroverfor ikke overse, at jo større man gør Underretternes Kompetence, jo mere værdifulde man gør de Sager, der behandles af Underretterne, des større bliver Muligheden for, at Underretternes Afgørelser vil blive appelleret, og hvis Underretternes Afgørelser bliver appelleret, medfører det jo aldeles ikke nogen Aflastning af Landsretterne, tværtimod, det medfører en forøget Ulejlighed og navnlig en forøget Udgift for Befolkningen, fordi der i saa Fald skal betaales dobbelt Gebyr, og Gebyret i Tilfælde af Paaanke er oven i Købet 50 pCt. højere end Gebyret i første Instans. Derfor maa man som et Forsvar for en Udvidelse af Underrettens Kompetence hverken ubetinget henvise til en Aflastning af Landsretten, ej heller til, at det skulde være i Befolkningens Interesse — jeg kan snarere sige tværtimod.

Endelig kan man ikke overse, at Forholdene ligger ret forskelligt i de forskellige Dele af Landet. Det vilde have forekommet mig rimeligt, om man havde udsat Behandlingen af alle de Forslag, der vedrører Spørgsmaalet: Underretternes Kompetence, til nærmere Overvejelse, saaledes at man her havde indskrænket sig til at gennemføre Reglerne vedrørende Søndre Landsret og Bestemmelserne vedrørende det rent organisatoriske og havde holdt det egentlig retsplejemæssige udenfor og udskudt det til særlig Afgørelse. Forholdet er nemlig det, at Spørgsmaalet: Underretternes Kompetence efter min Opfattelse, saaledes som det ogsaa er blevet berørt her tidligere i Dag, paa det nøjeste hænger sammen med Dommerrekrutteringen, paa det nøjeste hænger sammen med den Maade, hvorpaa Underdommerembeder besættes, og her er navnlig for Københavns Byret Grund til at gøre opmærksom paa, at skulde man udvide Underretternes Kompetence, vilde det være ønskeligt, at Dommerpladserne i Københavns Byret blev besat paa en ganske anden Maade, end Tilfældet nu er, hvor det ofte er ganske uøvede og uprøvede Folk, der kommer fra Ministerierne, som konstitueres eller udnævnes til Dommere uden i Virkeligheden at have den Erfaring, som er ønskelig, ikke mindst for en Enkeltdommer. Jeg vil — for øvrigt

rent indskudsvis — henstille til den højt-ærede Minister, om det ikke vilde være ønskeligt, indtil man kunde faa gennemført en ændret Besættelse af Dommerpladserne, navnlig ved Københavns Byret, at de paa-gældende, der konstitueres som eller udnævnes til Dommere, i hvert Fald forud havde gjort Tjeneste i en vis Tid enten som Sekretærer eller Fuldmægtige i Retten eller paa anden Maade havde haft med praktisk Dommergerning at gøre. Alle disse Spørgsmaal burde have været nærmere overvejet, inden man skred til en Afgørelse af Spørgsmaalet vedrørende Underretternes Kompetence, og derfor burde dette Spørgsmaal have været udskudt til nærmere Undersøgelse og Afgørelse.

Jeg vil derfor indtrængende ud fra disse Betragtninger anbefale, at man stemmer imod samtlige de Ændringsforslag, der her er stillet vedrørende Spørgsmaalet om Udvidelse af Underretternes Kompetence, i hvert Fald paa nærværende Tidspunkt, indtil en nærmere Undersøgelse har fundet Sted, ogsaa af Spørgsmaalet om Dommerrekrutteringen.

Jeg tør maaske endelig gøre opmærksom paa, at det heller ikke forekommer mig, at det Underændringsforslag, der er stillet subsidiært under Nr. 4, er ganske klart. Som Begrundelse for dette Underændringsforslag siges der i Betænkningen paa 7de Side henimod Slutningen, at Sagsøgeren ved Stævningens Udtagelse til Landsretten skal tilkendegive, om han for Sager mellem 1 000 og 2 000 Kr. ønsker Underrets- eller Landsretsbehandling. Denne Udtalelse i Betænkningen er neppe korrekt, og den viser i det hele, at det Forslag, der her er stillet, ikke ret passer ind i hele Retsplejelovens System. Efter § 338 i Retsplejeloven er Forholdet nemlig det, at Stævning i Landsretssager, hvor Sagen forberedes ved Underretten, ikke udtages til Landsretten, men udtages til den Underret, ved hvilken Sagen forberedes, medens den her i København og paa de Steder, hvor Forberedelse af Sager foregaar ved Landsretten selv, udtages til Landsretten. Det er derfor i hvert Tilfælde ikke nøjagtigt at sige, som det siges her, at Stævningen udtages til Landsretten, for jeg gaar ud fra, at det ikke er Mening at ændre Retsplejelovens § 338. Men hvis man tænker sig det Tilfælde, at der her i København for en Sag over 1 000 Kr. blev udtaget Stævning til Byretten, og at Indstævnte gjorde Indsigelse mod Byretsbehandling, vilde der i hvert Fald kunne opstaa Tvivl, fordi der efter § 338, 2det Stykke, i saadanne Sager, hvor Lands-